

Uhozený deníček z počátku září I. p. 2004

Možná bych měl začít okřídlenou větou *můj milý deníčku*, ale vlastně vůbec žádný deník nemám a nikdy jsem neměl. Měl jsem sice takové plány, že si něco budu psát, že to bude strašně moudré a zajímavé a že to někdo po mé smrti vydá jako literární raritu nedozírné hodnoty, ale mělo to četná úskalí – předně jsem nikdy nevydržel psát déle než dva dny, dále mě nic moudrého nikdy nenapadlo. Aspoň ušetřím budoucím objevitelům práci a případným čtenářům zachovám zdravý rozum. Jenže oni se stejně zblázní z něčeho jiného, tak co.

Prázdniny vřdycky uběhnou dřív, než si začnu považovat vzácného volna. A tak nám začal nový školní rok ještě dřív, než jsem si uklidil nepořádek z toho minulého. Škola vypadala na konci prázdnin dost vybydleně, v kabinetě jsem neměl vůbec nic a navíc mě tam nechtěli pustit nějakí dělníci mluvící velmi lámanou češtinou, že prý je nová podlaha. Jenže po té staré se dalo aspoň chodit, i když moc lákavě opravdu nevypadala. Tak jsem se o čemsi poradil asi na třech bezprostředně po sobě jdoucích poradách a šel, vlastně jel jsem domů.

1. září

Zahájení školního roku bylo jako obvykle – všichni „moji“ žáci měli hromadu řečí a vůbec se jim nechtělo poslouchat o změnách ve školním řádu, o zahájení provozu jídelny ani pořád stejné varování a preventivní domluvy. V tomhle jsou učitelé dost málo nápadiť a já ještě o něco míň. Když má trvat zahájení školního roku hodinu, polovinu z toho času nevím, co říkat. Vřdycky to ale nějak dopadne, i když bych nejraději řekl, aby mi vyprávěli o prázdninách nebo prostě něco, protože přece oni mluvit chtějí, kdežto já ne. V otázkách zahajování a ukončování školního roku jsem, řekl bych, pedagogicky selhal. Třeba mě ale nikdo nezastřelí.

2. září

Druhý školní den jsem jel do práce a říkal jsem si, že nastěhovat zpátky celou knihovnu je jednak zhora nemožné, jednak zbytečné, protože mě stejně zavřou, neboť to už nikdy nikdo nedá dohromady. Mé historicky první milé lyceum mi přišlo pomoci a (skoro) všichni se činili tak, jako by za to měli něco dostat. A tak už v půl jedné byly knihy v knihovně a mohli jsme jít domů. Všichni ostatní odešli asi v 10 a zdálo se, že mým pomocníkům tahle brigáda ani moc nevadila. Nejsem na velké řeči. Děkuju vám.

3. září

V pátek bylo volno. Zasloužené. Jeli jsme na výlet na Borotín a ještě někam. Že prostě cestou něco vymyslíme. Borotín je zřícenina hradu kousek od Tábora a vypadá ... prostě jako zřícenina. Zajímavější je ruina gigantického barokního statku hned vedle, jenže se do ní nedá nijak dostat. Mám rád ruiny všeho druhu, baví mě je fotit, prolézat a tak vůbec. Ruin ovšem ubývá. Je to na jednu stranu samozřejmě dobře, ale chtělo by to zachovat někde nějakou zónu nepořádku, možná přímo bordel, aby si toho lidí vážili. Jen tak, pro srovnání. Dvoutř statku jsme se prostě nedostali. Nikdo tam široko daleko nebyl, protože byl pátek dopoledne a všichni se zodpovědně snažili vydělávat těžké (nebo lehké?) prachy, aby celá EU kráčela vstříc lepším zítřkům, stejně jako kdysi RVHP či jaké jiné spolky.

Jeli jsme do Miličina na oběd. Je tam motorest zvaný Česká Sibiř a to jméno je vskutku příhodné. Mají tam sice guláš se šesti za 33, ale půllitrová limonáda stojí taky 30, takže se to vyrovná. Skleničky asi utírají hadrem, který byl ve službě už za – bůh nás netrestej – neblahých časů socialistického pohostinství. Lenka si dala džus, já nealko budvar (hrozný zážitek) a ani jedno jsme nedopili, protože jsme si neustálým očicháváním skleniček vybičovali čichové senzory na maximum a své nápoje si navzájem totálně znechutili (což v případě budějovického nealko moku skutečně velkou práci nedá...).

4. a 5. září

„Co chceš k narozeninám...?“, otázal se mě do telefonu můj kamarád a shodou okolností bývalý žák. Pochopitelně jsem jako obvykle nevěděl. Vlastně věděl, ale přece nikdo nikomu k narozeninám nemůže dát třeba pěkné počasí, levnější benzín, moře místo libockého rybníka, velehory 20 kilometrů za Prahou (ani nic z toho, co by si každý přál, co se bojí říct nebo prostě co opravdu chce. Jo, chtěl jsem dětskou zubní pastu Tutti Frutti, která měla na krabičce slovensky psaný komiks, jenže ta se už asi 15 let nevyrábí. A navíc by se mi všichni smáli. Jenže ta pasta měla něco,

co dneska žádná nemá. Přestože moc nečistila a neměla žádné ty dnešní bělicí či jaké účinky, chutnala jako jahodová pěna, takže jsem jí vždycky kus snědl a jen tak pro formu jsem si pak vyčistil zuby, ale jen málo, abych neplýtvat a zbylo mi zase na příště.

„No...“ (To je prosím projev inteligenta!)

„Že bych ti koupil eutanázii, už na to máš věk...“, dorazil mě nemilosrdně. Fuj. Takové já mám kamarády. Ale dobře mi tak, moje vtípky také nebývají z těch salónních... Snažil jsem se mu vysvětlit, že mu taky jednou bude 30, ale on pravil, že se toho prý nedožije. Tož to by mě mrzelo, děcka. A přinesl mi krásné koberce do auta, na které se mi ani nechce šlapat, abych je neušpinil, a když je ošklivo, přemýšlím, jestli nemám raději jet tramvají. Koberce jsem chtěl, ale nenapadlo mě, že bych si o ně mohl říct. Narozeleniny byly prima, i když jsem vlastně ani moc neslavil. Oslava to byla v duchu EU – pili jsme belgické pivo Hoegaarden a mluvili a mluvili. Možná spíš kecali. Vůbec nějak málo slavím. Vždycky mi připadá, že si pozváním na oslavu nějak říkám o dárek, že se vůbec nějak moc připomínám a tak. Jednou jsem si řukl s ksichtem v zrcadle, což mi tehdy přišlo krásně dekadentní, zatímco teď už jenom svrchovaně blbě. Domácí odpolední nedělní oslava byla příjemná a dostavil se i bratr s manželkou a stále ještě zánovní dcerou Kačenkou. Máme nové přibory, haleluja!

6. září

Mám sklerózu. Vůbec nevím, co jsem ten den dělal! Ráno jsem byl ve škole, ale asi se nic nestalo. Pak si pamatuju, že jsem šel odpoledne do obchodu a říkal jsem si, že asi za 20 minut mi bude přesně 30, jenže než ta chvíle uplynula, zas jsem na to zapomněl, stejně jako na celý tento den. Taky mi psal nějaký rozumbrada, který všemu rozumí a musel mi všechno vysvětlit. Párkrát jsem mu odpověděl, ale pak jsem šel radši spát, protože proti těm, kteří rozumí všemu, nemá cenu dělat vůbec nic. Dobrou noc.

7. září

Holky z mojí třídy mi přinesly dort s třícítkou z jahod. Nevěděl jsem, co mám dělat. Byl bych jim nabídl, ale neměl jsem ani jediný talíř, lžičku nebo čím se to vlastně jí, prostě nic. Kabinet vypadal – a ještě stále vypadá – po opětovném nastěhování jako holobyt. Další den jsem si přivezl v batohu talíř a nůž. Dort, který přenocoval v ledničce, kupodivu bez nehody přemístil na onen talíř a celý den užíral, že se mi málem zalepila pusa. Ze školy jsme jeli ve dvou – já a dort na talíři, kvůli kterému jsem jel nebývale pomalu, abych si neušpinil ty nové narozeninové koberce. Dopadlo to dobře, možná jsem při tom zachoval i všechny normy EU.

8. září

Dopoledne jsem byl ve škole a měl 6 hodin a nemohl si zvyknout, že bych měl učit a pracovat a tak dále. Bylo to obtížné. Hlasivky si odvykly a už někdy v 11 začaly stávkovat. Jenže jsem měl před sebou velké věci, tak se to dalo vydržet. Odpoledne jsem balil, abych vyrazil na kurz s novým lyceem. Nic moc jsem nepotřeboval, a tak jsem umyl peugeota a instaloval plastovou zálepku do tapetírunku, která mi přišla v dopise až z Moravy. Vypadá to dobře. Večer jsem vyrazil na sraz bývalé třídy. Jára už nedělá pingla a stal se nezaměstnaným, jinak všichni v pohodě studují jazykové školy a mají se evidentně dobře, mají plány a cíle a Lucka jede na Floridu. Já zítra do Cheznovic. To je spravedlnost! Zapomněl jsem tam zapalovač nad jiné mi drahý, protože ho mám už dlouho. Vlastně měl jsem. Snad mi ho někdo přinese.

9. – 12. září

Kurz s lyceem. Prima věc, všechny už znám jménem a taky se mi znovu podařilo všechny „spoluvedoucí“ přesvědčit, že hra zvaná Orwator je něco jedinečného, takže jsme znovu všichni skončili v šatech a botách v rybníku. Měl jsem mokré dvojce boty, protože jsem gladiátory půjčil Ladovi. Nemohl za to, že je vymáchal. Ostatně, nic se jim nestalo. Kurz se mi líbil tak, až mě to překvapilo (některé se mi totiž nelíbily skoro vůbec). Kurzy jsou dobrá věc. Lidi jsou taky dobří. Já jsem dobrý! Všichni jsme prostě úžasní. Nic se neděje, všichni si gratulují...

13. a 14. září

Už mě to psaní nebaví. A to ani nemyslím na to, co si pomyslí ti, kteří si to přečtou. Škodolibě se raduju, že to někdo dočetl až sem a pořád čekal, že najde něco moudrého, co už tak v denících bývá. A zatím... mokré boty (ještě neuschly). Tož tak, děti. Tak si tu žijeme. Nashledanou nebo tak nějak.